

Poetă, dramaturgă, jurnalistă, traducătoare. A debutat cu volumul de poezie *Șarpele mă recunoaște* (Hyperion, 1992), continuând să publice volumele *Cartea rece* (Cartier, 1996), *Un viitor obosit* (Augusta, 1999), *Gheara* (Vinea, 2003), *Un fel de liniște* (Vinea, 2006), *Masa de sărbătoare* (2020). A scris dramaturgie (*Godot, eliberatorul*, 1999, *Proiectul unei tragedii*, 2001, *Maimuța în baie*, 2006), publicistică (Culegerea de istorii orale *Femeia în labirintul istoriei*, 2003; culegerea de interviuri *Democrația la feminin*, 2005) și cărți pentru copii. A participat la simpozioane și festivaluri literare din România, Franța, Germania, Belgia, Austria, Bulgaria, Slovacia, Slovenia, Letonia, Lituania și Republica Moldova.

Irina NECHIT

Balansoar

Ne potrivim pentru că ne împotrivim
punctului de vedere
al omului greu așezat pe genunchii omului ușor
care stă în brațele unei năluci uriașe
așezate pe genunchii unei năluci pitice.
Ne potrivim pentru că ne împotrivim
punctului de vedere
al nălucii pitice
care o leagănă pe cea uriașă
ținându-l în brațe pe omul greu
așezat comod pe genunchii omului ușor.

Pumnii

Ai observat că pumnii mei se ridică încet,
parcă aş vrea să mă uit la ei de jos în sus,
parcă îi scot după ani și ani
din movila de grâu,

o tonă de pâine nouă
sub acoperișul înfierbântat al casei,
la amiază urcam în pod, ne scăldam în grăunțe,
ne culcam pe burtă, înotam, înotam prin grămada răcoroasă,
îngropați-mă, strigam, să nu se vadă nicio mână, niciun deget,
boabele îmi curgeau prin păr, îmi gâdilau ceafa, îmi intrau în sân,

parcă dorm și acum sub tona de grâu, parcă nu mai am puteri să cobor
din podul cu o ferestruică în formă de cruce,
pumnii mei se ridică încet spre cerul albastru,
ai observat cum se micșorează, se zbârcesc,
apoi se lasă cuminți pe genunchi.

O iau în brațe

Am fost la piața Tiraspol,
la cea de pe Independenței
și la Flacăra,
trecut-am și pe la talcioc,
văzut-am lume vânzându-și lingurile de aluminiu,
pantofii, cerceii cu pietre false,
eu însă căutam altceva,
am mers pe Ismail, pe Armenească, pe Tighina
și am intrat
nu am putut să nu intru
în Piața Centrală
aici am găsit-o
ușoară și albă –
sintepon în husă de bumbac,
am înlăturat din calea mea niște frunze palide
apoi am luat-o în brațe,
mi-am îngropat fața în ea
zicându-mi *asta e plapuma mea*,
dar m-am mințit, firește, în fiecare zi mă mint,
chiar prin somn mă mint că asta e plapuma mea,
de fapt undeva mă așteaptă
una pufoasă și caldă
neagră și adevărată,
sub ea voi visa fără întrerupere
vise care tremură de nerăbdare
să le visez.

Am început să scriu cu greșeli

Să nu mai scriu despre moarte,
să vă spun mai bine
cum se scufundau lișițele
în lacul liniștit,
ciugulind larve de pe buruienile acvatice
și cum strălucea iarba după ce burezase în parc
unde aș fi rămas dacă nu primeam
invitația la mămăligă
„alo, vino repede, o răsturnăm acum!”

În taxi mirosea a semințe de floarea-soarelui,
șoferul mânca și vorbea cu cineva la mobil
în timp ce apăsa pe accelerator,
întrecurăm toate amșinile, uite că am scris amșinile
în loc de mașinile,
ajunserăm foarte repede pe strada Florilor,
am dat banii cu inima strânsă – vitezomanul ceruse

prea mult,
în casă mă așteptau cei adunați în jurul mămăligii

Era și pește cu mujdei,
așa că uitai de taximetristul ce scuipa în pungă
cojile semințelor,
tăvălii boțul de mămăligă prin smântână și brânză,
luai din toate câte erau pe masă,
mă gândii să amestec timpul trecut cu prezentul
imperfectul cu mai mult ca perfectul
imperativul cu conjunctivul
viitorul cu nesfârșitul,

pentru că nu mai vreau să scriu despre moarte,
nu mai vreau să scriu corect sau cu o sută de greșeli
despre moarte,
ci să mai scot un oscior din pește
ascultându-l pe omul de vizavi
cum zice:
„astă-noapte am văzut un OZN,
atârna deasupra șoselei Poltava,
avea niște lumini ca reflectoarele,
o lumină puternică în centru, albă
și cele din părți, roz”.

Cine va ajunge primul

Să eliberăm locul
să nu mai ocupăm bănci în parcuri
să nu așteptăm sub uși
să nu mai umplem atâtea sacoșe
care ajung într-o bună zi
la marginea orașului

din cauza noastră crește gunoiștea –
un munte mucegăit,
ce-ar fi să-l escaladăm
să călcăm pe grumazul viermilor
să ne agățăm de cozile șobolanilor
de ghearele ciorilor
urcând tot mai sus

cine va ajunge primul în vârf
acela să-l întrebe pe Dumnezeu
să-l întrebe pe Dumnezeu
să-l între-
be pe
să-l-în-tre-be-pe-du